

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟΙΜΑΖΟΜΟΥΝ να πλαγιάσω και ν' αναπαυθώ λίγο θιανήσθε ή νοσοκόμος. 'Ο 'Ερνέστος ζητούσε να μέ δη. 'Ετρεξα στην κίμαρά του και τόν βρήκα ήσυχον κάπως. Τά μάτια του ήταν δλάνυχτα. Φαινόταν πώς κατέβαλε άπεγνωσμένη προσπάθεια για να συγκρατηθή μέχρις ότου πραγματοποιήση τό σκοπό του.

Μόλις με είδε μουγγενε να πάω κοντά του. Κάθησα πλάι του, χωρίς να μιλώ. Μά ό 'Ερνέστος; ήταν άνυπόμονος. Μή μπορώστας να μιλήση με ρωτούσε με τό βλέμμα τι έκαμα. Τοῦ

έγνεφα ότι τόν ελα... άπακούσει. — Τόν είδοποίησες; μου ψιθύρισε σιγά. — Ναί. — Θάρρη;

Στό σημείο αυτό έδίστασα να του άπαντήσω. Τι να του έλεγα; Θαύρισκε τάχα ή κόμησα τόν Ζάκ; Θα τόν έπειθε νάρθη στό σπίτι;

'Ο 'Ερνέστος άνησύχησε άπ' τή σιωπή μου αυτή. 'Η φωνή του έγνε πιο έντονη και ζωηρή.

— Λιάνα, μου είπε, μου λές άλήθεια; Πρόσεξε!... Σε λίγο θα είμαι νεγρός!...

Του έξήγησα τί συνέβη, ότι άνέλαβε ναση ή κόμησα τόν Ζ. Μονέλ και ήπεισή. 'Εκλεισε τά μάτια του και περίμενε κρατώντας με από τό χέρι!...

'Εξαφνα άκουσα να σταματά κάτω κάποιον αυτοκίνητο. 'Η καρδιά μου σφίχτηκε. 'Ηταν ή κόμησα; Μόνη της; Μαζύ του;...

'Ο 'Ερνέστος άκουσε επίσης τόν κρότο του αυτοκινήτου, άνοιξε τά μάτια του και μου είπε με κάλοσύνη: — Πήγαινε να δής.

Φαινόταν κ' αυτός πολύ συγνη- μένος.

'Ετρεξα έξω κλονίζομένη, έτοιμη να πέσω. 'Επρόκειτο να παιχθή παιά ή τελευταία πράξι της τραγωδίας, ή παιό δραματική. Πώς θα μπορούσα ν' άνδέξω;

Στό διάδρομο βρήκα τήν κόμησα. Μόλις μ' άντίκρυσε μ' άγκάλιασε και μου είπε:

— Τρέξε κάτω!... Τόν έφερα... Διστάξτε ν' άνέβη. Τρέξε γρήγορα!... Φοβούμαι μη φύγη... Μόνον σύ θα τόν πεισης ν' άνέβη... 'Ενώ μου μιλούσε κατάλαβε τήν συγκίνησή μου. 'Ενόμιζα πώς θα σωριστώ κάτω, όλα γύρω μου τά έβλεπα θολά.

— Θάρρος! μου είπε αγίγγονάς με στό στήθος της. Θάρρος, αγαπητή μου! Συγκράτησε τόν έαυτό σου να λίγα άκόμη λεπτά, συγκέντρωσε τις δυνάμεις σου, για τό μέλλον σου, για τήν εύτυχία σου!...

Μιλώντας μου έτα με παρέσυρε προς τήν σκάλα, κρατώντας με πάντα στην άγκαλιά της. 'Όταν φτάσαμε κάτω, έδιωξε τόν θυρωρό, με παρέσυρε ως τό αυτοκίνητο, άνοιξε τήν πόρτα και μ' έσπρωξε μέσα!...

'Ετρεξα στην άγκαλιά του Ζάκ κι' άρχισα να κλαίω χωρίς να μπορώ ν' άρθρώσω λέξι. 'Ο Ζάκ μ' έσφιξε κοντά του και με φίλησε στά μαλλιά. Οι λυγμοί μ' έπνιγαν, ό πόνος μου ξεσοποισε σέ δάκρυα, άφθονα δάκρυα!...

'Εξαφνα έπενεβή ή κόμησα. Πρόβλασε τό κεφάλι της στην πόρτα και είπασ:

— Δέν είναι περιόστιας για συγνηήσεις. Λιάνα, έλα στόν έαυτό σου. 'Ο καρός είναι πολύτιμος. Κάμετε γρήγορα... γρήγορα!...

Δέν μπορέσα να τής άπαντήσω. 'Εκλαιγα συνεχώς, άσυγκράτητα. 'Ακουσα όμως τόν Ζάκ να τής λέει:

— Μή τό ζητάτε αυτό κόμησα. Μήν επιμένετε. Δέν μπορώ, δέν έχω τήν δύναμη... Σκεφθήτε λίγο τι μου ζητάτε!...

'Η κόμησα όμως; ήταν άποφασισμένη να μη ύποχωρήση. 'Αρχισε να μου μιλάη αυστηρά:

— Σκέψου τί κάνεις! 'Η θελήσας ένός έτοιμοθανάτου είναι πάντοτε σεβαστιέ. Πολύ περισσότερο σ' αυτή τήν περίπτωση. Σ' έσυγχώρησε. Σου δείχνει τόση κολοσύνη. Μήν είσαι άγάριστη. Αδτη τη στιγμή σε περιμένει με τήν ψυχή στά δέντια!...

Τά λόγια της αυτά μ' έκαμαν να συνέλθω. Ναί, δέν έφευγε να χάνω καιρό. Γύρισα στό Ζάκ και του είπα:

— Ζάκ, σε παρακαλώ, έλα!... 'Ο Ζάκ έδίσταζε. Δέν ήθελε ν' άνέβη. Πώς θ' άντίκρυσε τόν 'Ερνέστο ύστερα άπ' όσα συνέβησαν;

'Αναγκάσθηκα να τόν ίκετεύσω, να του τό ζητήσω ως τελευταία χάρη για να πεισή.

Κατέβηκε άπ' τ' αυτοκίνητο, διαστακτικά πάντα, και μπήκε στό σπίτι. 'Ανεβήκαμε στό σαλόνι, τόν άφησα εκεί με τήν κόμησα κι' έτρεξα κοντά στόν 'Ερνέστο.

'Η καρδιά μου σπυγγόταν, σάν μέσα σε μία φρακτιή σιδερένια τανάλια!...

'Η άγωνία μ' έπνιγε... Νόμιζα πώς βλέπω όνειρο και πώς θα ξυπνούσα από στιγμή σε στιγμή.

Μόλις μπήκα στό δωμάτιο του 'Ερνέστου και μ' άντίκρυσε μουίπε με βραχνή, ξεψιχωμένη φωνή:

— Λιάνα, κάμε γρήγορα! Πειθαίνο!... Νοιώθω τις δυνάμεις μου να μ' έγκαταλείπουν!...

'Εσκυφα κοντά του και θέλησα να τόν άγκαλιάσω. Μ' άπεμάκρυνε έλαφρά με τά χέρια του και μουίπε:

— Μή χρονοτριβής προς Θεού! Που είναι ό Ζάκ; 'Ηρθε;

— Ναί. — Που είναι; — Στο σαλόνι.

— Γιατί δέν έρχεσαι έδώ; Γιατί άργείτε; Πειθαίνο Λιάνα!...

Κάμε γρήγορα, πήγαινε να μου τόν φέρης... Πές του πώς δέν μνησκάω ένάντιον του. Πές του πώς τόν παρακαλώ νάρθη!...

'Ετρεξα έξω, πήγα στό σαλόνι και τους είπα τί συμβαίνει. 'Ο Ζάκ έδίσταζε.

— Θεέ μου!... Πώς να τόν άντίκρύσω; Δέν έχω τό θάρρος, δέν έχω τή δύναμη. Τοῦ έκαμα τόσο μεγάλο κακό!...

— Δέν είναι καρός για σκέψεις και διαταγόμενος Ζάκ, του είπεν ή κόμησα, τραβώντας τον έξω από τό χέρι. 'Ελα γρήγορα.

'Ο Ζάκ έστεναζε, έσκυψε τό κεφάλι του και μās άκολούθησε, χωρίς να πη λέξι. 'Όταν φτάσαμε μπρός στην πόρτα του δωματίου του 'Ερνέστου, στάθηκε για μία στιγμή και με κούταξε στά μάτια μ' άπόγνοσι.

— Λιάνα!... Θεέ μου, δέν άντέχω!...

Τουσίξα τό χέρι, χωρίς να του πώ λέξι και του γνεφα να κάμη θάρρος. Τήν ίδια στιγμή ή κόμησα άνοιξε τήν πόρτα!...

'Η κρίσιμη στιγμή ήχε φτάσει!...

Οι δύο άντρες βρέθησαν ό ένας άντίκρου στόν άλλο, ό προδομένος μ' έκείνον που τόν πρόδωσε, ό άπατριμένος

μ' έκείνον που τόν άπάτησε, έκείνος πούφευγε από τή ζωή αυτή κι' έκείνος πούμενε για να ζαρή τους θησαυρούς του πρώτου.

'Ο Ζάκ προχώρησε ως τή μέση του δωματίου και στάθηκε μπρός στό κρεβάτι του 'Ερνέστου χωρίς να μιλήη, με τό κεφάλι κάτω, δείχνοντας έτσι όλη του τή συντριβή για ό,τι έκαμε.

'Η κόμησα στάθηκε πλάι του. 'Εγώ είχα χρωστει σχεδόν πίσω της, ντροπισασμένη, στενωχωρημένη!...

Τά γόνάτα μου έτριμεν!...

'Ο 'Ερνέστος σήκασε τά μάτια του και κούταξε τόν Ζάκ, χωρίς θυμό, χωρίς κακια, ήρεμα και λυπημένα!...

Πραγματικά δέν μνησκαώσε ένάντιον του, τόν είχε συγχωρήσει ειλικρινώς!...

'Εξαφνα του άπλωσε τό χέρι και του είπασ:

— Καλώς ήλθες φίλε μου!... Σ' εύχαριστώ... Κάθησε!...

'Ο Ζάκ πήρε τό άδώναμο χέρι του 'Ερνέστου μέσα στό δικό του και του ψιθύρισε:

— Φίλε μου... συγχωρήσε με... συγχωρήσε με!...

'Ο 'Ερνέστος έκαμε μία κίνηση σάν νάθελε να πη: — 'Λημοήνσε τά, μη τά θυμάσαι παιά!...

'Επειτα γύρισε προς τό μέρος μου και μ' έκάλεσε κοντά του.

— Λιάνα... πλησίασε... παιά μου!

Κάι σάν λυγμός τουίκοψε τή φωνή στό λαιμό. 'Η κόμησα έτρεξε κοντά του και τουδωσε ένα ποτηρι νερό. 'Ο 'Ερνέστος τήν εύχαρίστησε μ' ένα τόν βλέμμα και κατόπιν γύρισε πάλι προς τό μέρος μας. Μās κούταξε λίγες στιγμές, χωρίς κακια, χωρίς μίσος και είπασ άπεθυβόνοσος στόν Ζάκ κωϊός:

— Σ' έκάλεσα, φίλε μου, γιατί ό θάνατός μου πλησιάζει, ήταν ανάγκη να σε δω πριν πεθάνω!...

'Ο Ζάκ θέλησε να του πη κάτι για να τόν παρηγορήση, μά ό 'Ερνέστος τουίγνε να μη τόν διακόψη.

— Ξέρω τί θα μου πης, συνέχισε, μά εινε περιττό, φίλε μου.

('Ακολουθεί)

